

26082 LLEI 39/1981, de 28 d'octubre, per la qual es regula l'ús de la bandera d'Espanya i el d'altres banderes i ensenyes. («BOE» 271, de 12-11-1981.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Article primer.

La bandera d'Espanya simbolitza la nació; és signe de la sobirania, independència, unitat i integritat de la pàtria i representa els valors superiors expressats en la Constitució.

Article segon.

U. La bandera d'Espanya, d'acord amb el que preceptua l'article quart de la Constitució espanyola, està formada per tres franges horitzontals, vermella, groga i vermella, i la groga té doble amplada que cadascuna de les vermelles.

Dos. En la franja groga es pot incorporar l'escut d'Espanya, de la manera que reglamentàriament s'assenyali.

L'escut d'Espanya ha de figurar, en tot cas, en les banderes a què es refereixen els apartats u, dos, tres i quatre de l'article següent.

Tres. El tractament i honors que s'han de prestar a la bandera d'Espanya es regeixen pel que es disposi per reglament i, en el cas de les Forces Armades, per les seves disposicions específiques.

Article tercer.

U. La bandera d'Espanya ha d'onejar a l'exterior i ocupar el lloc preferent a l'interior de tots els edificis i establiments de l'Administració central, institucional, autonòmica provincial o insular i municipal de l'Estat.

Dos. La bandera d'Espanya ha de ser l'única que onegi i s'exhibeixi a les seus dels òrgans constitucionals de l'Estat i en la dels òrgans centrals de l'Administració de l'Estat.

Tres. La bandera d'Espanya ha de ser l'única que onegi en l'asta dels edificis públics militars i en els aquarteraments, vaixells, aeronaus i qualssevol altres establiments de les Forces Armades i de les forces de seguretat de l'Estat.

Quatre. La bandera d'Espanya, així com l'escut d'Espanya, s'ha de col·locar als locals de les missions diplomàtiques i de les oficines consulars, a les residències dels seus caps i, si s'escau, als seus mitjans de transport oficial.

Cinc. La bandera d'Espanya s'ha d'enarborar com a pavelló als vaixells, embarcacions i artefactes flotants espanyols, qualsevol que en sigui el tipus, classe o activitat, d'acord amb el que estableixin les disposicions i usos que regeixen la navegació.

Article quart.

En les comunitats autònomes, els estatuts de les quals reconguin una bandera pròpia, aquesta s'ha d'utilitzar juntament amb la bandera d'Espanya en tots els edificis públics civils de l'àmbit territorial de la comunitat autònoma, en els termes del que disposa l'article sisè d'aquesta Llei.

Article cinquè.

Quan els ajuntaments i diputacions o qualssevol altres corporacions públiques utilitzin les seves pròpies banderes, ho han de fer al costat de la bandera d'Espanya en els termes del que estableix l'article següent.

Article sisè.

U. Quan s'utilitzi la bandera d'Espanya, aquesta ha d'ocupar sempre un lloc destacat, visible i d'honor.

Dos. Si juntament s'utilitzen altres banderes, la bandera d'Espanya ha d'ocupar un lloc preeminent i de màxim honor i les restants no poden ser més grans.

S'entén com a lloc preeminent i de màxim honor:

a) Quan el nombre de banderes que onegin juntes sigui imparell, la posició central.

b) Si el nombre de banderes que onegen juntes és parell, de les dues posicions que ocupen el centre, la de la dreta de la presidència si n'hi ha o l'esquerra de l'observador.

Article setè.

Quan la bandera d'Espanya hagi d'onejar juntament amb la d'altres estats o nacions ho ha de fer d'acord amb les normes i usos internacionals que regeixen aquesta matèria en les relacions entre estats, i amb les disposicions i reglaments interns de les organitzacions intergovernamentals i les conferències internacionals.

Article vuitè.

Es prohibeix utilitzar a la bandera d'Espanya qualssevol símbols o sigles de partits polítics, sindicats, associacions o entitats privades.

Article novè.

Les autoritats han de corregir a l'acte les infraccions d'aquesta Llei i restablir la legalitat que hagi estat conculcada.

Article desè.

U. Els ultratges i les ofenses a la bandera d'Espanya i a les recollides a l'article quart d'aquest text es castiguen de conformitat amb el que disposen les lleis.

Dos. Les infraccions del que preveu aquesta Llei s'han de considerar incloses en el que estableix l'article cent vint-i-tres i concordants del Codi penal i, si s'escau, l'article tres-cents setze del Codi de justícia militar, sens perjudici de les sancions administratives que puguin ser procedents.

Tres. Els ultratges i ofenses a les banderes a què es refereix l'article tercer d'aquesta Llei es consideren sempre comeses amb publicitat als efectes del que disposa l'esmentat article cent vint-i-tres del Codi penal.

Quatre. Sens perjudici de la responsabilitat en què incorrin els autors de les infraccions del que disposa aquesta Llei, el que estableix l'article cent vint-i-tres del Codi penal o tres-cents setze del Codi de justícia militar, en els casos de persones i llocs previstos en aquest últim, s'ha d'aplicar als presidents, directors o titulars d'organismes, institucions, centres o dependències i als representants legals de partits polítics, sindicats, associacions o entitats privades de qualsevol índole que, després de ser requerits per al compliment d'aquesta Llei per l'autoritat governativa, incompleixin el que preceptuen els articles anteriors.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogats el Reial decret dos mil set-cents quaranta-nou/mil nou-cents setanta-vuit, de vint-i-quatre de novembre, sobre utilització de la bandera nacional, i totes les altres disposicions que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

Es faculta el Govern per dictar les disposicions que requereixi el compliment d'aquesta Llei, la qual entra en vigor l'endemà de la publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, vint-i-vuit d'octubre de mil nou-cents vuitanta-u.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELOY BUSTELO

26085 LLEI 42/1981, de 28 d'octubre, de fraccionament en el pagament d'endarreriments de pensions derivades de la Guerra Civil. («BOE» 271, de 12-11-1981.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Article primer.

En el reconeixement dels drets econòmics que estableixen les lleis cinc/mil nou-cents setanta-nou, de divuit de setembre; trenta-cinc/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-sis de juny i altres disposicions reguladores de compensacions pels perjudicis causats per la passada Guerra Civil, incloses les de revisió de sancions administratives i d'indult i amnistia, s'ha d'observar, quant al pagament de quantitats meritades fins a l'últim dia del mes precedent al de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el que disposen els apartats següents:

U. Les quantitats que s'han de satisfer per causant, que corresponguin al període especificat en el paràgraf anterior, s'han de fer efectives, quan excedeixin les cent mil pessetes, que en tot cas s'han d'abonar en produir-se l'alta en nòmina, de la manera següent:

- a) Fins a cinc-centes mil pessetes, en quatre terminis.
- b) Més de cinc-centes mil pessetes, en cinc terminis.

En aquest cas, l'import de cada termini no pot ser inferior a cent vint-i-cinc mil pessetes.

Igualment s'han d'abonar amb el primer pagament les quantitats necessàries per fer que la part ajornada abonable en cada termini sigui múltiple de mil pessetes.

Dos. Els terminis són del mateix import per cada receptor, meriten un interès del vuit per cent anual el dia primer del mes en què entri en vigor aquesta Llei, sigui quina sigui la data de reconeixement de la pensió, llevat que els peticionaris no hagin presentat la documentació completa abans d'aquesta data; en aquest cas la meritació d'interès es produeix a partir del primer dia del trimestre natural següent al de la presentació, i tenen els venciments següents:

Primer termini, l'u d'abril de mil nou-cents vuitanta-dos.

Segon termini, l'u d'abril de mil nou-cents vuitanta-tres.

Tercer termini, l'u d'abril de mil nou-cents vuitanta-quatre.

Quart termini, l'u d'abril de mil nou-cents vuitanta-cinc.

Cinquè termini, l'u d'abril de mil nou-cents vuitanta-sis.

Tres. Els pagaments s'han d'efectuar en les dates indicades a l'apartat anterior, i juntament amb el principal s'han de satisfer els interessos meritats fins al moment esmentat, pel total de les quantitats ajornades.

Quatre. Quan les quantitats meritades corresponen a viudes o pares, la pensió dels quals durant el mil nou-cents vuitanta-u sigui igual o inferior a dotze mil pessetes mensuals i no percebin cap altra pensió de l'Estat, ens territorials i sistema de la Seguretat Social, o d'organismes, empreses i societats d'aquests, s'ha d'abonar el total del dèbit que resulta del fraccionament, juntament amb els interessos meritats el dia u d'abril de mil nou-cents vuitanta-dos, quan els beneficiaris tinguin els setanta-dos anys complerts el trenta-u de març de l'any esmentat, i el dia u d'abril següent a la data de compliment dels setanta-dos anys, quan assoleixin l'edat esmentada amb posterioritat al trenta-u de març de mil nou-cents vuitanta-dos.

Aquestes excepcions al fraccionament no són aplicables quan les quantitats meritades s'hagin de satisfer a drethavents o hereus dels titulars de la pensió.

Article segon.

La Llei cinc/mil nou-cents setanta-nou, de divuit de setembre, sobre reconeixement de pensió, assistència medicofarmacèutica i assistència social a favor de les viudes, fills i altres familiars dels espanyols morts com a conseqüència o en ocasió de la passada guerra civil, queda modificada la redacció de la manera següent:

L'article *tercer* s'afegeix al paràgraf següent, després de l'apartat c):

«L'assistència a què es refereixen els apartats b) i c) precedents no arriben a les filles solteres o viudes més grans de divuit anys, ni als beneficiaris que ja siguin titulars dels drets esmentats en el sistema de la Seguretat Social.»

A l'article *tercer*, s'afegeix el paràgraf final següent:

«Es considera que té fonament en les mateixes causes qualsevol pensió derivada de la mort del mateix causant i satisfeta amb càrrec als pressupostos de l'Estat i ens territorials o pel sistema de la Seguretat Social.»

L'article *quart*, apartat segon queda redactat en els termes següents:

«Les viudes, els fills incapacitats des d'abans de complir els vint-i-tres anys d'edat per atendre la seva subsistència i els pares dels professionals de les Forces Armades i d'Ordre Públic, amb els requisits exigits per la legislació general de classes passives, tenen dret a pensió equivalent al dos-cents per cent de la base reguladora que correspondria en l'actualitat al causant, atenent la seva graduació i anys de servei que tingui en el moment de la defunció. Per a les òrfenes no incapacitades des d'abans dels vint-i-tres anys, la pensió és del cent per cent de la base reguladora.»

A l'article *quart*, apartat *tercer*, s'hi afegeix al paràgraf següent:

«L'actualització referida no és aplicable, llevat que expressament s'estableixi el contrari en les lleis esmentades, a les pensions que corresponguin a les òrfenes més grans de vint-i-tres anys no incapacitades amb anterioritat a l'esmentada edat per sustentar-se i pobres en el con-